

Būtu naivi domāt, ka
cilvēks, kas sēd televizijas ekrāna
priekšā un vēro to, kas notiek
ārpus viņa ietabas sienām,
paliek anonīms un indiferents
ārpasaulei. Televizijas ekrāns ir
kā mistiska audeklis, caur kuru
pasaule realitē savus sakarus
ar katru un visu cilvēku,
kas situācijā šajos sakaros nepūdalās.

Tas ir primārais TV slēgums.
Sekundārais, kas realitē salīdzināms
un individuāli ievērojams attiecībā,
ir daudz šaurāks un konkrētāks.
Par to, kāpēc šīs attiecības būtu
inerciālas, perversas un naimācīgas,
lētā nemāsim. Tā nav TV problēma.
Sobird mūs interesē acs deļa,
kuru pasaule dyo diemžiem, mēnes
fāzēm, saulgrīvu ciklā/ritmā,

1. An videokameras palīdzību
realitātes gaudīt arī dien-
3. budistiska apmācības transformācija,
kad monitora ekrānā es novēroju,
2. kā es pats sevi novēroju.